

Barna József: November

Gomolygó, tejfehér köd támad a tájra,
a fáradt Nap felszúrja fényláncsájára.
Szívet didergető, gonosz szelek fújnak,
prüszkölnek taknyos terek, fázós utak.
Kotlósszárny alatt a gyámoltalan kiscsibék,
összebújnak melengetni egymás fény-szívét
fészekaljnyi szürke toronyházak.

Az utcán, sült gesztenye illata helyett,
most csuklóbusz füstje szállong a föld felett.
Szobafények pislognak vakon, s páráját
könnyezi homályos ablakán a lakás.
Városon túl már meleg hóleplére vár
a magvetés barázdákba írt határ.
Borongó November esőt szitál.

Mezsgyesor fut éjig, fák ősztől tarlottak,
rajtuk holt levélként varjak gubbasztanak.
Ezernyi fekete szárny, - riadva, ijedve -,
károgó, zord felhőként ront fel az égre.
Dércsípte csipkebogyó rózsafa ágán
piros arccal reszket. Tél üzent. A tócsán
jéghártyára írt levele lebben.

Vadgesztenye válik burkától hasadtan,
tüskeruháját fenn hagyva földre koppan.
Előkerül kabát, kesztyű, nyakban a sál.
Homlok mögött is hidegedik már a nyár,
mégis Nap langyára mozdul fázós testem,
az avar rőt színeit felissza a szem.
Az enyészet dohos illatát kedvetlen
hinti szét a légben November. Könnye cseppen,
s a konok egyszeregy sétál velem.